

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 239.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938854544/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Kirken hilste dem mildt og fortroligt, eller drog deres Børns Hjerter til sig ved det usigelig ømme og vemodige Blik hvormed hun betragtede dem, og takkede Gud for den Forandring der var foregaaet med den stakkels Frue fra Præstegaarden, hvis lidende og haabløse Udscende tidligere havde tildraget sig deres Opmærksomhed. Helene følte det Velgjørende i denne Deltagelse og mødte den med saa hjertelig Taknemmelighed at hun snart var hjemme i Menigheden. Man antager i Almindelighed at Lighed i Stilling og Dannelse er nok til at gjøre Folk hinandens Selskab fordrageligt – derfor kommer et Selskab af dannede Mennesker til at ligne en Udstilling af forskellige Kunststykker, hvorefter det ene intet har med det andet at gjøre, men hvert især er der for at sees. Men hvor Mennesker forenes af en fælleds for alle overveiende Interesse, kan der virkelig finde et Samliv Sted, og der forsvinder al ydre Ulighed – i Vilkaar, Evner og Dannelse, i Betragtning af det sjælelige Fælledskab hvori de leve. De Christne forenes ved deres Slægtskab i Frelseren der har forløst dem, og Aanden der har opvakt dem! De udgjøre trods al verdslig Forskjel eet Folk, hvis Fødeland er den ny Jord og Himmel der overlever alle denne Verdens Riger. Helenes Ønske var opfyldt – hun havde faaet Indfødsret i det Land hvor Kjærligheden er Konge.

I sit Forhold til Viggo følte hun især den velgjørende Indflydelse af dette religiøse Slægtskabsbånd. Hun havde altid elsket ham for Faderens Skyld, og hans Antipathie mod hende var forsvundet ved den fælleds Sorg over Minonas Død, men først da de begge fandt Trøst og Fred i den samme Tro aabnede deres Hjerter sig for hinanden – og al den velgjørende Magt et elskeligt kvindeligt Væsen har til at mildne det Bittere i Erindringer som den der formærkede Viggos Sjæl, og fremkalde det Ophøiede, Trøsterige og Skjønne, der lyser ud af al ædel Sorg, som Stjernerne paa Nattens Himmel, blev af ham følt og erkjendt med den dybeste Taknemmelighed. Hun fik den bedste Løn et Kvindhjerte kan modtage for sin Hengivenhed – hun blev uundværlig. I det fremmede Land traf hendes Ord, det skjønne Udtryk af en beslægtet Følelse, hans Hjerte som den første varme, velgjørende Hilsen fra Hjemmet, en Gjenklang af hans højeste Glæde og dybeste Sorg – et Tonebillede af Minona, der lovede ham en salig Gjenforening. Thi i Helenes Forestilling viste Minona